

Folklore**Llegendes del Montseny****Per Josep Font i de Falgàs**

Apel·les Mestres, l'insigne poeta, dibuixant, músic i floricultor, darrerament ha publicat un volum de «Tradicions i llegendes del Montseny» que ha estat un tast exquisit per als amants d'aquest aspecte tan interessant del folklore català.

En el prefaci del llibre esmentat hi ha un punt que parla de la necessitat que els excursionistes vagin escorcollant aquestes vides caduques, que lentament van apagant-se per a treure tota la poesia del passat i poder-ne conservar tot el seu sabor racial.

En aquestes petites narracions hi viu l'ànima senzilla del nostre poble i perquè hi batega aquesta ànima, es ja interessant de recollir-ho, malgrat saber de bell antuvi, que dintre aquestes narracions no hi ha altra cosa que llegendes i supersticions més o menys arrelades.

Però, amb tot, aquestes narracions són filles de casa nostra, són pastades amb la sang de diverses generacions i porten tot l'aire i la poesia d'aquesta terra ben nostra... I és per això que hem volgut publicar-les.

Aquestes llegendes, recollides en la regió del Montseny, ens han estat facilitades per Elvira Roura i Planes, de 52 anys, natural d'Olzinelles.

La roba estesa del Salt de Gualba

Fa alguns anys que als voltants del Salt de Gualba s'hi veia gran nombre de peces de roba estesa, d'una blancor immaculada.

El sortós mortal que podia agafar una peça de roba, li hauria esdevingut la felicitat i una immensitat de riqueses, per ell i els seus, per sempre més.

No obstant, mai ningú no pogué posseir cap pessa de roba, malgrat haver estat molts els que ho havien provat.

Així que s'atansaven al lloc on hi havia la roba estesa, un estrepitós soroll de pedres que es movien i una pluja de rocs que els queia a sobre feia que marxessin esverats, plens de pànic i terror.

La fondària del Gorg Negre

Un curiós va voler saber la fondària del Gorg Negre, de Gualba, i agafant un immens cabdell de corda, de moltes centes canes, es va dirigir al Gorg, posant al cap de la corda una pedra molt grossa, perquè es mantingués ben tivant.

Vinga, hores i hores de descabdellar i la pedra lligada a la corda, vinga anar avall.